

Jocul rochiilor

După ce Peggy și Maddie nu s-au mai simțit ca niște intruse într-o oră deja începută, s-au uitat în spatele clasei și au văzut că Wanda nu era la locul ei. Mai mult, pe bancă se pusese praful și părea că Wanda nu fusese acolo nici cu o zi în urmă. Și, dacă se gândeau mai bine, nici cu o zi în urmă n-o văzuseră. O așteptaseră un pic, dar apoi uitaseră de ea până să ajungă la școală.

O așteptau adesea pe Wanda Petronski, dar numai ca să se distreze pe seama ei.

Wanda locuia tocmai în Boggins Heights, dar Boggins Heights nu era un loc în care să trăiești. Era plăcut să mergi acolo să culegi vara flori de câmp, dar îți țineai mereu respirația până treceai cu bine de casa galbenă a lui moș Svenson. Oamenii din oraș spuneau că moș Svenson nu e bun de nimic. Nu muncea și, încă și mai rău, casa și curtea îi erau îngrozitor de murdare, vedeai cutii ruginite de conserve împrăștiate peste tot și chiar și o pălărie veche de paie. Locuia singur, doar cu câinele și cu pisica lui. Nici nu e de mirare, spuneau oamenii din oraș. Cine ar fi trăit cu el? Și circulau multe povești despre moș Svenson, iar poveștile erau din acelea care-i făceau pe oameni să treacă repede de casa lui chiar și ziua în amiaza mare și să-și dorească să nu dea nas în nas cu el.

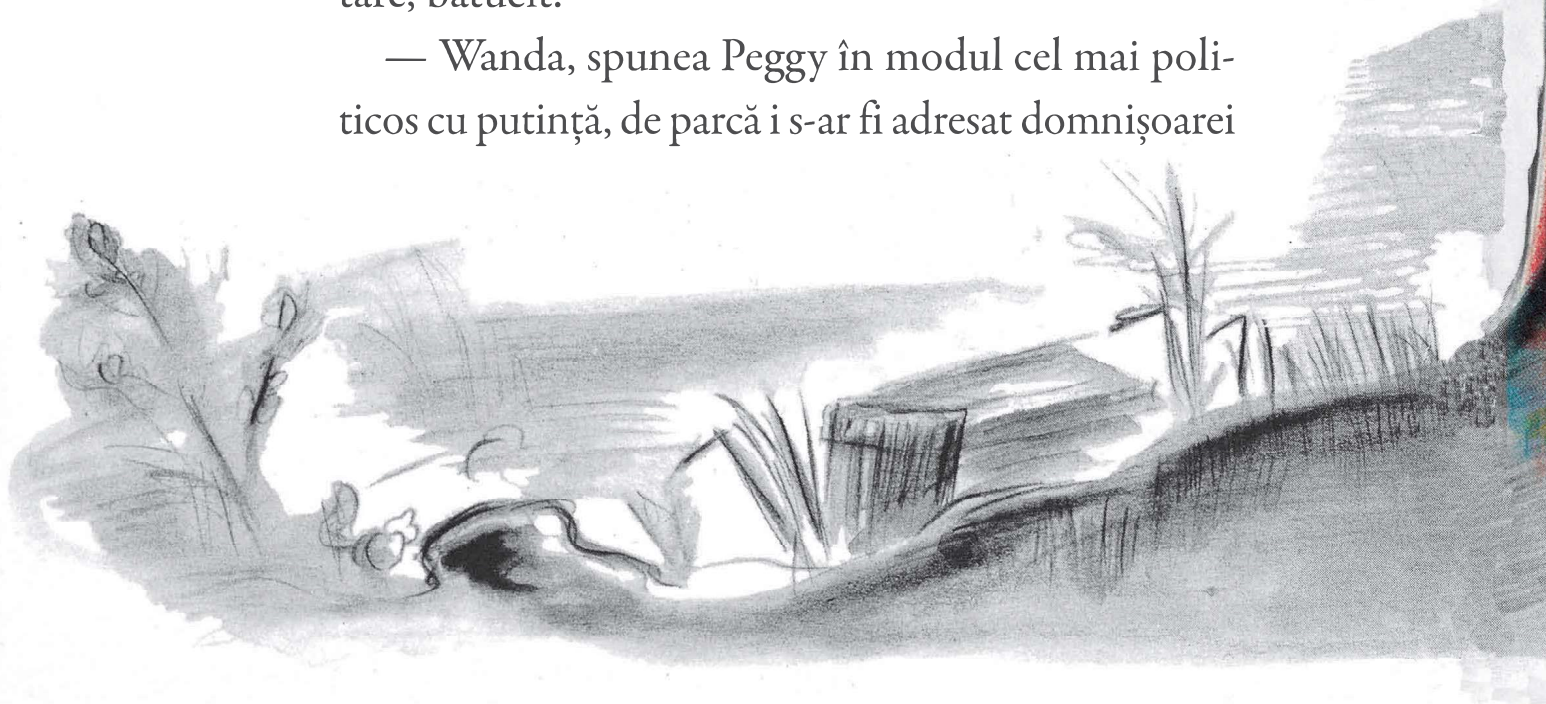
Dincolo de casa lui Svenson mai erau împrăștiate câteva gospodării mici, iar într-una dintre acestea locuia și Wanda Petronski, împreună cu tatăl și cu fratele ei, Jake.

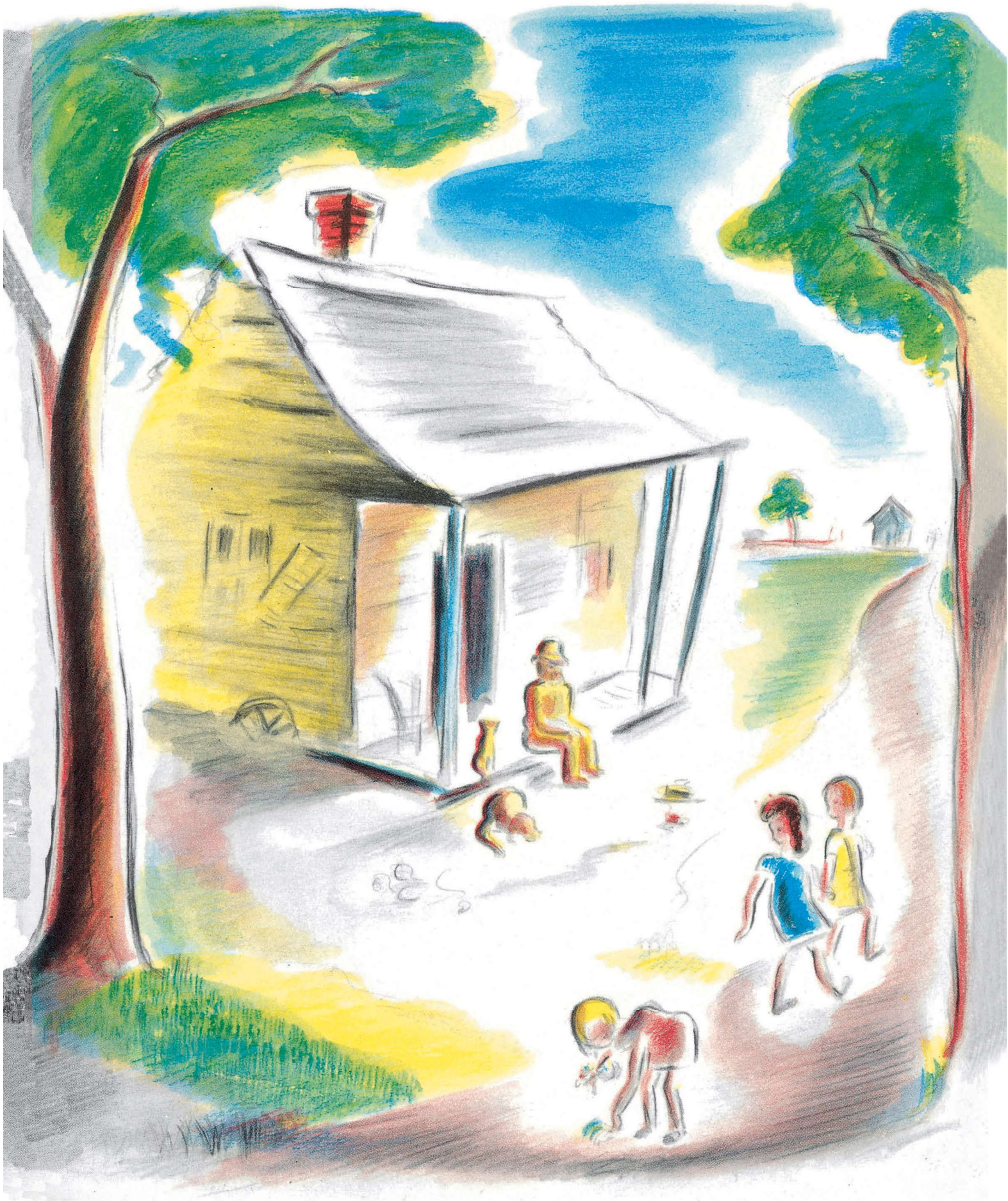
Wanda Petronski. Cei mai mulți dintre copiii din sala 13 nu aveau asemenea nume. Ei aveau nume ușor de pronunțat, cum ar fi Thomas, Smith sau

Allen. Mai era un băiat pe care-l chema Bounce, Willie Bounce, iar ceilalți li se părea ciudat, dar nu în același fel în care era ciudat Petronski.

Wanda nu avea niciun prieten. Venea la școală singură și pleca singură. Era îmbrăcată întotdeauna cu o rochie albastră decolorată, care nici nu-i venea bine. Era curată, numai că arăta ca și cum n-ar fi fost niciodată călcată cum trebuie. N-avea niciun prieten, dar o mulțime de fete stăteau de vorbă cu ea. O așteptau sub arțarii de la colțul străzii Oliver. Sau o înconjurau în curtea școlii când ea stătea și se uita la fetele mai mici care jucau șotron pe pământul tare, bătut.

— Wanda, spunea Peggy în modul cel mai politicos cu putință, de parcă i s-ar fi adresat domnișoarei

Manson sau, poate, directorului. Wanda, zicea ea, făcând un semn cu cotul unei prietene, ia zi-ne. Câte rochii spuneai că ai în dulap?

— O sută, zicea Wanda.

— O sută! strigau toate fetele, nevenindu-le să creadă, iar cele mici se opreau – nu mai jucau șotron și ascultau.

— Da, o sută, toate aranjate frumos, zicea Wanda. Apoi își strângea buzele subțiri și tăcea.

— Și cum sunt? Toate numai de mătase, pun pariu, zicea Peggy.

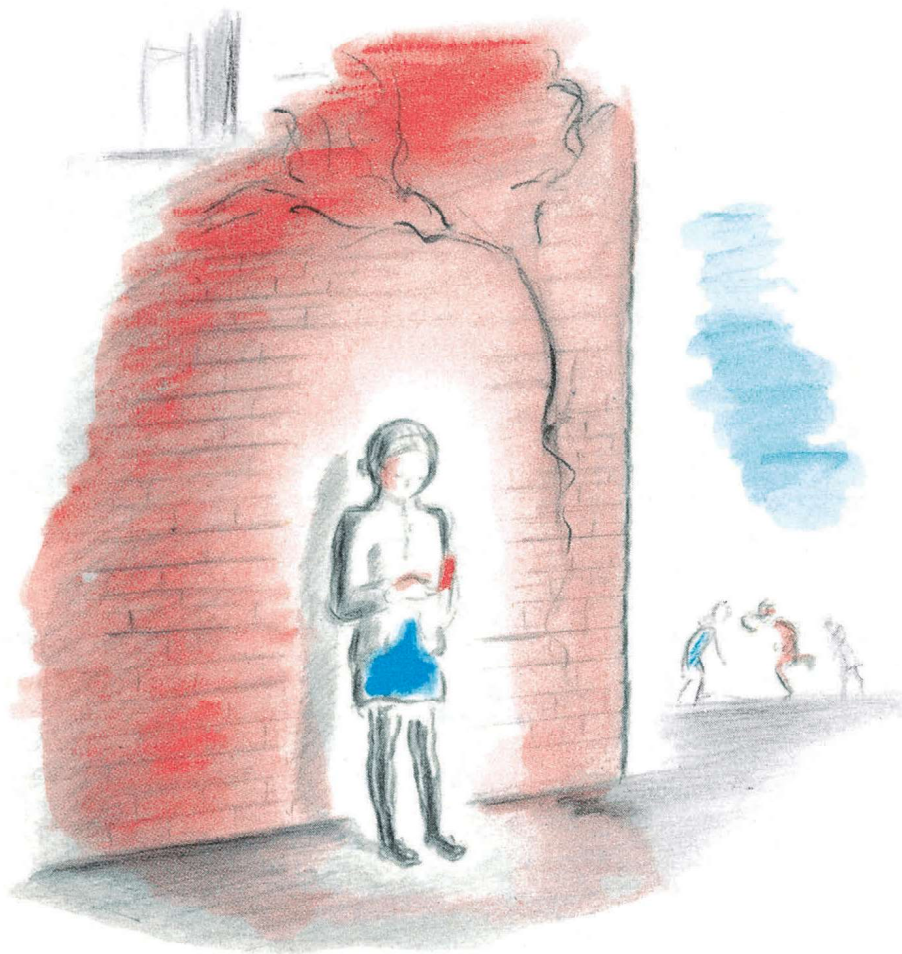
— Da, toate de mătase, toate culorile.

— Și de catifea?

— Da, și de catifea. O sută de rochii, repeta Wanda într-o doară. Toate aranjate frumos în dulapul meu.

Apoi o lăsau să plece. Și apoi, când ea încă nu se îndepărtase prea mult, nu se puteau abține și izbucneau în strigăte și hohote de râs.

O sută de rochii! Era evident că singura rochie pe care o avea Wanda era cea albastră pe care o purta în fiecare zi. Și atunci de ce spunea că are o sută? Ce mai poveste! Iar fetele râdeau disprețuitor în

timp ce Wanda se ducea mai încolo, la soare, lângă zidul de cărămidă al școlii acoperit cu iederă, unde stătea de obicei și aștepta să sune clopoțelul.

Dar, dacă fetele se întâlneau cu Wanda la colțul străzii Oliver, atunci o luau cu ele și se opreau tot la câțiva pași ca să-i pună și mai multe întrebări pline de îndoială. Și nu vorbeau întotdeauna numai despre rochii. Uneori vorbeau despre pălării sau paltoane sau chiar pantofi.

— Câți pantofi spuneai că ai?

— Șaizeci.

— Șaizeci! Șaizeci de perechi sau șaizeci de pantofi?

— Șaizeci de perechi. Toate aranjate frumos în dulapul meu.

— Ieri ai zis cincizeci.

— Acum am șaizeci.

Afirmația aceasta a fost întâmpinată cu strigăte de o politețe exagerată.

— Toate la fel? au strigat fetele.

— A, nu. Fiecare pereche e diferită. Toate culorile. Toate aranjate frumos.

Iar Wanda își întorcea repede privirea de la Peggy și se uita către un punct îndepărtat, de parcă s-ar fi uitat departe în fața ei și n-ar fi văzut nimic acolo.

Apoi fetele de pe margine se îndepărtau treptat, râzând și, încet-încet, în perechi, grupul se risipea. Peggy, care inventase acest joc, și Maddie, prietena ei de nedespărțit, erau ultimele care plecau. Și în cele din urmă pornea și Wanda, cu ochii goi și cu maxilarul încheștat, ridicând umărul stâng din când în

când cu gestul acela caraghios al ei, și mergea singură până la școală.

Peggy nu era chiar rea. Îi proteja pe copiii mai mici de bătauși. Și plângea ore în șir dacă vedea un animal maltratat. Dacă ar fi întrebat-o cineva: „Nu crezi că ești rea cu Wanda?“, ar fi fost foarte surprinsă. Rea? De ce-o ținea Wanda pe-a ei că are o sută de rochii? Oricine își dădea seama că era o minciună. De ce se încăpățâna să mintă? Și nici nu mai cunoștea pe cineva ca ea, nu era normală. Altfel de ce ar fi avut un nume ca ăla? Oricum, n-o făceau niciodată să plângă.

Cât despre Maddie, pe ea o deranja faptul c-o întrebau pe Wanda în fiecare zi câte rochii și pălării are și câte din alea și câte din celelalte. Maddie era și ea săracă. De obicei purta haine căpătate de la alții. Bine că nu stătea în Boggins Heights și n-avea un nume caraghios. Și nici nu-i strălucea fruntea așa cum îi strălucea Wandei fruntea bombată. Oare ce folosea? Vreun săpun de pe vremea lui Pazvante? Toate fetele voiau să știe.

Uneori, când Peggy o lua la întrebări pe Wanda pe tonul acela politicos-batjocoritor, Maddie se simțea jenată și se uita cu atenție la pietricelele pe care le avea în palmă, își făcea de lucru cu ele și nu zicea nimic. Nu neapărat pentru că-i părea rău de Wanda. Ea nu i-ar fi dat atenție Wandeii dacă Peggy n-ar fi inventat jocul cu rochiile. Dar dacă Peggy și ceilalți se luau și de ea după aceea? Poate că nu era la fel de săracă precum Wanda, dar era săracă. Bineînțeles că n-ar face greșeala să spună că ar avea o sută de rochii. Dar tot nu i-ar fi plăcut să înceapă să se ia de ea. Chiar deloc! O, Doamne! Își dorea cu adevărat ca Peggy să n-o mai sâcâie pe Wanda Petronski.

